

Dorota Dolata

**Sprawozdanie z i Konferencji Rady Pracodawców WSE UAM i Zespołu ds.
współpracy z otoczeniem społeczno- gospodarczym pt.:
„Współpraca instytucji edukacyjnych ze środowiskiem społecznym-
przykłady dobrych praktyk. Oczekiwania- możliwości- ograniczenia”
w dniu 12.04.2018r.**

Dnia 12 kwietnia 2018 roku, na Wydziale Studiów Edukacyjnych, miała miejsce Konferencja Rady Pracodawców WSE UAM i Zespołu ds. współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym zatytułowana: *Współpraca instytucji edukacyjnych ze środowiskiem społecznym- przykłady dobrych praktyk. Oczekiwania- możliwości- ograniczenia.* w przedsięwzięciu tym wzięli udział przedstawiciele placówek pozauczelnianych zasiadających w Radzie Pracodawców WSE oraz członkowie zespołu ds. współpracy z otoczeniem społeczno- gospodarczym, któremu przewodniczyła Pani Prodzikan WSE prof. zw. dr hab. Magdalena Piorunek oraz pracownicy i studenci WSE.

Spotkanie otworzyła Pani Prodzikan WSE prof. Magdalena Piorunek witając przybyłych gości na pierwszej Konferencji Rady Pracodawców WSE UAM i Zespołu ds. współpracy z otoczeniem społeczno- gospodarczym. Następnie głos zabrała Dziekan WSE prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal- Michalska, która witając przybyłych gości wskazała na osiągnięcia WSE w ostatnim roku akademickim, w szczególności akcentując otrzymanie w kwietniu br. przez WSE w III edycji Ogólnopolskiego Konkursu i Programu Akredytacji Kierunków Studiów „Studia z Przyszłością”, organizowanego przez Fundację Rozwoju Edukacji i Szkolnictwa Wyższego oraz Agencję PRC, certyfikatu programu „Studia z Przyszłością” dla kierunków: pedagogika oraz pedagogika specjalna, jak również certyfikatu nadzwyczajnego „Lider Jakości Kształcenia” dla kierunku: pedagogika specjalna. Pani Dziekan, kończąc swoje wystąpienie wskazała na istotność obopólnej współpracy celem wzbogacenia jakości kształcenia na wydziale.

Następnie Dziekan prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal- Michalska wręczyła kolejne powołania do Rady Pracodawców.

Po wręczeniu powołań prof. zw. dr hab. Magdalena Piorunek dokonała wprowadzenia teoretycznego w problematykę konferencji. Wskazała przy tym na istotność kooperacji instytucji edukacyjnych, zwłaszcza we współczesnej, dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości, która stawia zarówno przed jednostką, jak również przed instytucjami, wiele wyzwań o charakterze społecznym, gospodarczym, demograficznym, technologicznym, kulturowym. Wspomniana współpraca jest złożona oraz wymagająca, a opiera się na wymianie zasobów w płaszczyźnie wspólnego działania, co z kolei wymaga wypracowania nowych reguł współpracy, które umożliwią pracę kolektywną. Wspólna działalność i obopólne podejmowanie refleksji związanej z ulepszaniem praktyk edukacyjnych, może przynieść sukces w płaszczyźnie niesienia wsparcia jednostce w różnych obszarach jej życia. Wydział Studiów Edukacyjnych jest jednostką, której, obok zadań związanych z nauką i kształceniem studentów, przyświeca „trzecia misja determinowana przez współpracę uczelni i jej wpływ na inne podmioty edukacyjne i społeczne. Zadaniem uczelni staje się upowszechnianie wiedzy, silniejsze związanie kształcenia z potrzebami rynku pracy, animowanie środowisk społecznych, działanie na ich rzecz i we współpracy z nimi nad realizacją szeregu zadań społeczno-edukacyjnych”. Omawiana kooperacja oparta jest na zasadach wzajemności, ponieważ obie strony jej się podejmujące odnoszą wielorakie korzyści z niej wynikające: m.in. poszerzanie wiedzy, powiększanie dorobku narzędzi dydaktycznych oraz umiejętności badawczych. Jednak jak w każdej współpracy, również i w tej, można napotkać wachlarz barier, do których można zaliczyć: przeszkody mentalne; przeszkody wynikające z przesadnego sformalizowania omawianej współpracy; przeszkody organizacyjne (zbyt niska liczba chętnych osób do podjęcia współpracy, co wynikać może ze zbytniego przeciążenia obowiązkami; braku czasu; trudności formalnych); przeszkody prawne i finansowe. Niemniej jednak potencjalnie korzyści płynące z podejmowanej współpracy z otoczeniem społeczno- gospodarczym znacząco przewyższają ewentualne ryzyko, czy straty z jej podjęcia, a same „przeszkody, zwłaszcza w dłuższej perspektywie, są możliwe do zniwelowania”. w rezultacie niezwykle ważnym jest wspólne wypracowanie modeli efektywnej

współpracy, co wymaga podjęcia głębszej refleksji, zaangażowania wszystkich partnerów interakcji i obopólnego podejmowania prób w tym zakresie. „To oczywiście nie gwarantuje sukcesu, ani satysfakcji osobistej czy rzeczywistego podniesienia efektywności działania instytucjonalnego, ale największym grzechem jest nic nierobienie i niepodejmowanie w ogóle takich prób” – wskazała referentka.

W dalszej kolejności głos zabrała Prodziekan WSE prof. UAM dr hab. Kinga Kuszak, która zaprezentowała nową ofertę dydaktyczną WSE oraz Prodziekan WSE prof. UAM dr hab. Waldemar Segiet, który przedstawił przybyłym gościom ofertę studiów podyplomowych realizowanych na WSE.

Pani Prodziekan prof. Kinga Kuszak wskazała, na jakich kierunkach i specjalnościach potencjalni kandydaci mogą podjąć studia oraz zaakcentowała, że oferta dydaktyczna proponowana przez WSE jest nieustannie analizowana oraz modyfikowana w zależności od potrzeb zarówno studentów, jak również wymagań prezentowanych na rynku pracy. w konsekwencji powstają nowe specjalności: logopedia kliniczna na kierunku pedagogika specjalna na studiach stacjonarnych drugiego stopnia na którą będą mogli aplikować absolwenci i stopnia studiów po kierunku pedagogika specjalna ze specjalnością logopedia oraz po kierunku logopedia; edukacja i rehabilitacja osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu na kierunku pedagogika specjalna na studiach drugiego stopnia. Osoby, które podejmą się studiowania specjalności „edukacja i rehabilitacja osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu”, będą mogły podjąć pracę w przedszkolach oraz szkołach także ogólnodostępnych- nie tylko w specjalnych. Dzięki studiowaniu przytoczonych specjalności studenci mogą poszerzać swoje kompetencje oraz stać się pożądanymi pracownikami na rynku pracy.

Kontynuując wątek wciąż poszerzanej oferty dydaktycznej WSE, Prodziekan prof. Waldemar Segiet przedstawił ofertę studiów podyplomowych, która, dzięki podejmowanym modyfikacjom, jest ofertą bogatszą o nowe specjalności w jej ramach realizowane. Wśród wspomnianych specjalności można wyróżnić: surdologopedię; neurologopedię; edukację i rehabilitację osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu; edukację alternatywną w zakresie planu daltońskiego.

Po wystąpieniu Pana Prodziekana prof. Waldemara Segieta dr Ewa Kasperek-Golimowska (Pełnomocnik Dziekana ds. popularyzacji wiedzy pedagogicznej) powitała przybyłych gości i zaprosiła do wygłoszenia pierwszego wystąpienia mgr Elżbietę Leszczyńską-Wielkopolskiego Kuratora Oświaty.

Pani mgr Elżbieta Leszczyńska wskazała na szczególną istotność współpracy ośrodków kształcenia nauczycieli z placówkami oświatowymi w celu realizacji szkoleń i poszerzania umiejętności tej grupy odbiorców. w kontekście szeroko podjętej problematyki kształcenia nauczycieli, mówczyni poruszyła kilka istotnych wątków:

- Zbyt niskie zarobki kadry nauczycielskiej w odniesieniu do ich obowiązków związanych zarówno z kształceniem uczniów, jak również z indywidualizacją nauczania i udzielaniem im pomocy psychologiczno- pedagogicznej.
- Opieka nad realizowanym przez nauczyciela stażem nauczycielskim, gdzie istotną funkcję pełnią opiekunowie stażu nauczycieli starających się o uzyskanie awansu zawodowego. Jednostki sprawujące nad nimi pieczę powinny dokonywać intensywniejszego wglądu i opieki nad ich pracą, aniżeli dotychczas, by móc lepiej przysposobić młodą kadre nauczycielską do realizacji przez nią obowiązków zawodowych.
- Propozycja ewentualnej selekcji kandydatów do studiów nauczycielskich pod kątem ich predyspozycji zawodowych.
- Trudność we współpracy szkoły i rodziców oraz jej niska kultura często wynikająca z braku zaufania obydwu stron względem siebie oraz widoczna konieczność efektywnego wsparcia rodziców przez kadre pedagogiczną. w rezultacie szkoły powinny nieustannie poszukiwać alternatywnych form rozwiązań w płaszczyźnie kontaktu i współpracy z rodzicami uczniów.
- Edukacja włączająca oraz podejmowanie profesjonalnej pomocy psychopedagogicznej stanowi duży problem dla nauczycieli przedmiotowych. w rezultacie należałoby podjąć refleksję nad nowymi rozwiązaniami mogącymi wspomóc ich w tym zakresie.

- Szkoła powinna być organizacją uczącą się, umożliwiającą pracownikom kształcenie nie tylko uczniów, ale również im samym rozwijanie własnych możliwości, zasobów, umiejętności. w związku z tym dużą wagę powinno się przykładac do ich rozwoju i podnoszenia kompetencji, które zwrotnie powinny wpłynac na jakośc nauczania. Ważnym jest również tworzenie lokalnych strategii edukacyjnych we współpracy z samorządem.

Pani mgr Elżbieta Leszczyńska odniosła się także do wątków związanych z aktywnością uczelni wyższych w płaszczyźnie udoskonalania kształcenia w szkołach i form ich pracy. Wspomniana aktywność mogłaby opierać się na organizacji różnego rodzaju konferencji naukowych, realizowaniu zajęć z zakresu doskonalenia nauczycieli. Prelegentka poruszyła także wątek odnoszący się do większego angażowania studentów- przyszłych nauczycieli, w aktywność pozauczelnianą, związaną z nabywaniem przez nich doświadczenia w zawodzie oraz odpowiednich kompetencji. Wspomniane zaangażowanie mogłoby być realizowane przez odbywanie praktyk, staży oraz wolontariatu. Taka forma współpracy młodych adeptów z pracownikami różnych instytucji zewnętrznych mogłaby wspomóc ich w łatwiejszym rozpoczęciu swojej przyszłej ścieżki zawodowej a potencjalnym pracodawcom ułatwić poszukiwanie odpowiednich pracowników na dane stanowiska.

Kontynuując wątek współpracy instytucji ze sobą oraz osób w nich pracujących, kolejni prelegenci: Pani dr Katarzyna Pawełek adiunkt w Zakładzie Resocjalizacji WSE oraz Pan mgr Grzegorz Polak przedstawiciel z Wydziału Zarządzania Kryzysowego i Bezpieczeństwa Urzędu Miasta Poznania, przedstawili ewaluację programu „Szkoła Wolna od Narkotyków i Przemocy” realizowanego w poznańskich gimnazjach. Istotność programu polegała na wprowadzeniu, jak również realizacji jednolitych form współdziałania zarówno szkoły, rodziców i uczniów z przedstawicielami instytucji zewnętrznych, takimi jak policja i straż miejska w celu przeciwdziałania uzależnieniom w płaszczyźnie rozwiązań systemowych, ze szczególnym naciskiem na przeciwdziałanie zjawiskom związanym z narkotykami i przemocą wśród nieletnich. Prelegenci w swojej wypowiedzi zwrócili uwagę zarówno na mocne strony realizowanego przez nich projektu badawczego, jak również na te aspekty w nim występujące,

które wymagałyby pewnego dopracowania. Odniesiono się do trudności w realizacji wspomnianego projektu, które polegały głównie na braku zaangażowania kadry nauczycielskiej w podejmowaniu działań w ich ramach. Wiązały się one również z niezauważaniem przez nauczycieli potencjalnych problemów wśród nauczanej młodzieży wiążących się z zażywaniem przez nich środków psychoaktywnych oraz ich (nauczycieli) formą kontaktu z innymi instytucjami zewnętrznymi (np. policją, czy strażą miejską). Pani dr Katarzyna Pawełek oraz Pan mgr Grzegorz Polak, kończąc swoją wypowiedź zaakcentowali, że dzięki realizacji omawianego projektu mieli okazję poszerzyć swoje doświadczenie wiążące się z organizacją takiego przedsięwzięcia, dzięki czemu będą mogli efektywniej podjąć się realizacji kolejnej jego edycji.

Kontynuując wątek współpracy ze szkołą, Pani dr Marlena Woźniak, dyrektor Szkoły Podstawowej nr 2 w Plewiskach, skoncentrowała się na wskazaniu przykładów wykorzystania dobrych praktyk we współpracy swojej placówki ze środowiskiem lokalnym. Referująca podawała liczne przykłady kooperacji z różnymi podmiotami zewnętrznymi, jak również samej współpracy wewnętrznej w szkole- nauczycieli ze sobą. w ramach współpracy z instytucjami zewnętrznymi, Pani dr Marlena Woźniak, wskazała między innymi na realizację poza murami szkoły przedsięwzięć sportowych, jak również uczestnictwo dzieci w wydarzeniach kulturowych, czy w wykładach w ramach „Matematycznego laboratorium kultury”, a także w działalności wolontariackiej. w kontekście kooperacji nauczycieli ze sobą, prelegentka podkreśliła istotność realizowanych przez nich spotkań, na których wspierają siebie wzajemnie w swoich działaniach i trudnościach, których doświadczają. Mają oni również okazję wypracowywać alternatywne formy pracy i kontaktu z rodzicami. Jedną z nich jest założenie bloga, poprzez którego przedstawiają rodzicom działalność podejmowaną w ramach świetlicy szkolnej. Prelegentka odniosła się również do wątku związanego z realizacją zajęć z uczniami w ramach godzin z zakresu doradztwa zawodowego, które w reprezentowanej przez nią szkole, są podejmowane w taki sposób, by zachęcić uczniów do autorefleksji nad własną przyszłością edukacyjno- zawodową. Mają oni bowiem okazję spotkań, w ramach wycieczek, z różnymi osobami pełniącymi funkcje przedstawicieli określonych zawodów oraz odwiedzania ich potencjalnych, przyszłych miejsc pracy i bliższego poznania specyfiki ich funkcjonowania.

Zajęcia te realizowane są z uczniami już od ich najmłodszych lat- od klasy i szkoły podstawowej chcąc jak najlepiej przygotować uczniów do podjęcia w przyszłości odpowiedzialnej decyzji dotyczącej ich dalszej ścieżki edukacyjnej.

Pani dr Marlena Woźniak podkreślała istotność dbania o dobry wizerunek szkoły na zewnątrz, co jest realizowane poprzez reprezentację placówki oraz jej osiągnięć w ramach różnego rodzaju przedsięwzięć oraz w lokalnych gazetach, ale również poprzez podejmowanie wciąż nowych i efektywniejszych alternatywnych form nauczania uczniów. Wizerunek szkoły kształtowany jest również w kontakcie i we współpracy z nauczycielami i rodzicami. Prelegentka podkreśliła także wagę realizacji w murach szkoły projektu „Bezpieczna Plus”, którego istota polega na zwiększeniu otwartości szkoły na współpracę ze środowiskiem lokalnym, jak również kształtowaniu u uczniów aktywnej oraz otwartej i prospołecznej postawy. Istotnym było również realizowanie różnych przedsięwzięć i projektów wychowawczych, które rozwijają szeroko pojmowane umiejętności psychospołeczne uczniów.

Dalej odwołując się do wewnętrznego wspierania danej instytucji, Pani mgr Lucyna Lesińska, wicedyrektor przedszkola nr 30 „Mały Olimpijczyk” w Poznaniu, w zastępstwie dyrektora placówki, Pani mgr Grażynę Erenz, wskazała na rolę stowarzyszenia w przedszkolu, którego głównym celem jest wspieranie działalności tej placówki, jak również integrowanie społeczności lokalnej, które może przybierać różne formy- jedną z nich było wsparcie organizacji festynu dla dzieci. Działalność stowarzyszenia umożliwia doskonalenie swoich umiejętności poprzez zdobywanie nowych doświadczeń oraz stwarza możliwość udziału w szkoleniach, sprzyja organizacji różnorodnych tematycznie warsztatów, seminariów, szkoleń oraz konferencji, jak również poszerzaniu oferty edukacyjnej przedszkola. Stowarzyszenie współpracuje również z podmiotami zewnętrznymi organizując dofinansowania na realizację projektów wewnątrz wspieranej placówki (przedszkola). Pani mgr Lucyna Lesińska, kończąc swoją wypowiedź, wskazała na zasadność istnienia stowarzyszenia wspierającego działalność przedszkola oraz zachęciła przybyłych gości do zapoznania się bliżej z jego ofertą poprzez odniesienie do strony internetowej.

Pani mgr Agnieszka Deja, dyrektor International Coach Federation Poznań wygłosiła kolejny referat, którego problematyka oscylowała wokół współpracy reprezentowanej instytucji zarówno ze środowiskami edukacyjnymi, jak również biznesowymi. Wspomniana instytucja jest instytucją zrzeszającą specjalistów w zakresie coachingu, ale także profesjonalistów specjalizujących się w różnych dziedzinach. Mówczyni wskazała na działania podejmowane przez tę instytucję zarówno w Polsce, jak również na świecie. Uwzględniła przy tym charakterystykę wspierania różnych przedsiębiorstw w Polsce w płaszczyźnie wdrażania w ich funkcjonowanie metody coachingowej. Wiąże się to z nabywaniem przez ich pracowników różnych kompetencji miękkich, umiejętności efektywniejszego realizowania zadań w duchu partnerskim. International Coach Federation Poznań wspiera również grupę studentów w płaszczyźnie rozwijania i poszerzania ich umiejętności i wiedzy poprzez organizowane dla nich praktyki. Kończąc swoją wypowiedź pani mgr Agnieszka Deja wskazała na nieustannie poszerzający się krąg oddziaływań organizacji, który skupia nie tylko środowiska biznesowe, ale również studenckie i edukacyjne oraz nieustannie wzbogaca swoją działalność o realizację szkoleń oraz udział w różnego rodzaju grantach i projektach.

Podążając wątkiem kooperacji instytucji z podmiotami zewnętrznymi, kolejny prelegent, pan mgr Wojciech Walczak, dyrektor Domu Dziecka nr 2 w Poznaniu, wygłosił referat, który skupiony był wokół problematyki trzech dekad współpracy reprezentowanej placówki: koniecznej (połowa lat 90tych XX wieku), poszukiwanej (początek XXI wieku) oraz wymuszonej (aktualnie). Podczas każdej z wymienionych dekad, Dom Dziecka nr 2 w Poznaniu, działał w innych realiach społeczno- kulturowych, co zasadniczo przyczyniało się do kształtu i możliwości jego współpracy z innymi podmiotami otoczenia społecznego. Współcześnie omawiana instytucja, działając na rzecz dzieci, musi współpracować z takimi podmiotami zewnętrznymi jak np. z kuratorium oświaty, urząd wojewódzki, policja, sąd czy uczelnie wyższe. Współpraca z uczelniami przybrała ona praktyk studenckich i działań wolontariackich. Początkowo wspomniana współpraca pozytywnie wymuszona przez studentów, przeobraziła się we współpracę poszukiwaną. Przykład ten wskazuje na nieustanne przenikanie się różnych form

współpracy instytucji między sobą świadcząc równocześnie o dynamice ich rozwoju i przeobrażeń.

Wystąpienie mgr Wojciecha Walczaka było ostatnim, przed przerwą podczas której przybyli goście mieli okazję podjąć dyskusję nad pojawiającymi się podczas konferencji wątkami, wymienić refleksjami oraz swoimi doświadczeniami w wybranych zagadnieniach.

Moderatorem kolejnej sesji, która rozpoczęła się po przerwie, była Pani dr Renata Wawrzyniak- Beszterda (Pełnomocnik Dziekana ds. współpracy z otoczeniem społecznym), która przywitała przybyłych gości i zaprosiła do wygłoszenia pierwszego referatu Pana dr Łukasza Ratajczaka, pracownika Zakładu Podstaw Wychowania i Opieki WSE UAM. Problematyka podjęta przez prelegenta oscylowała wokół współpracy pracowników Zakładu z przedstawicielami placówek oświatowych, którym przyświecają wartości opieki, wychowania i edukacji. Dr Ratajczak wskazał na początek rozpoczęcia współpracy omawianych instytucji, który miał miejsce w 2010 roku na Wydziale Studiów Edukacyjnych. Początek kooperacji zaowocował możliwością podjęcia praktyk w tych placówkach oświatowych przez studentów studiów i stopnia pedagogiki o specjalności opiekuńczo- wychowawczej oraz studentów studiów II stopnia pedagogiki o specjalności opiekuńczo- wychowawczej i pracy z rodziną. Realizowane przez studentów praktyki były opracowywane oraz analizowane na cyklicznych spotkaniach osób podejmujących się opieki nad studentami: tymi zarówno z ramienia WSE UAM, jak również tymi, którzy nadzorowali ich działalność w danej instytucji- czyli z dyrektorami i nauczycielami. Takie spotkania umożliwiły realizację diagnozy, na bazie której można było opracowywać coraz efektywniejsze projekty praktyk studenckich oraz stały się płaszczyzną do organizowania kolejnych spotkań praktyków i teoretyków w formie seminariów i konferencji, dzięki którym obie strony mogły podzielić się swoją wiedzą i doświadczeniami we wspólnej płaszczyźnie: opieki, wychowania i edukacji. w ramach podsumowania swojego wystąpienia, dr Łukasz Ratajczak wskazał na szereg korzyści płynących z podejmowanej współpracy. Wśród nich należałoby zaakcentować połączenie teorii i praktyki w ciągłym doskonaleniu pracy osób zajmujących się szeroko rozumianym niesieniem pomocy innym ludziom.

Kolejna prelegentka, Pani dr Katarzyna Sadowska z Zakładu Edukacji Elementarnej i Terapii Pedagogicznej, podjęła wątek omawiany przez przedmówcę, dotyczący współpracy instytucji opiekuńczo- wychowawczych oraz edukacyjnych, a konkretniej żłobka z poznańskimi instytucjami opieki nad dzieckiem do lat trzech. Autorka referatu przedstawiła krótki zarys historyczny omawianej instytucji akcentując istotność jej funkcjonowania zarówno w kontekście rozwoju psychospołecznego swoich podopiecznych, jak również edukacyjnego. Wspieranie rozwoju dziecka nie musi być formalnie realizowane z w ramach sztywnej struktury procesu nauczania, ale może wiązać się ze stwarzaniem warunków dziecku do swobodnej eksploracji otaczającej je rzeczywistości, interweniując wyłącznie wówczas, gdy zaistnieje taka potrzeba. Pani dr Katarzyna Sadowska odniosła się również do specyfiki funkcjonowania Zielonych Domów we Francji, gdzie rodzic, może towarzyszyć dziecku w jego początkowej adaptacji do funkcjonowania placówki, w której się znalazło i dzięki temu mu ją ułatwić. Kończąc swoją wypowiedź wskazano na istotność wczesnej edukacji dziecka, która nie powinna być realizowana w sposób dyrektywny, ale przede wszystkim podążając za jednostką przy uwzględnieniu jej potrzeb i możliwości rozwojowych.

Kontynuując wątek współpracy uczelnianej z placówkami zewnętrznymi, Pan mgr Marek Banaszak z Zakładu Edukacji Dziecka oraz członek Zespołu ds. współpracy z otoczeniem społeczno- gospodarczym, jak również koordynator ds. współpracy dydaktycznej z WSE UAM, wygłosił referat, w którym wskazał możliwość wykorzystania wiedzy teoretycznej w usprawnieniu przebiegu lekcji w szkole prowadzonych przez studentów w ramach praktyk studenckich. Prelegent przedstawił trudność, z jaką borykali się młodzi adepci w kontakcie z uczniami. Wiązała się z ona z niemożnością utrzymania dyscypliny w klasie oraz z problemem z zaciekawieniem uczniów tematyką zajęć. w konsekwencji wykorzystano w omawianej klasie metodę Desing Thinking- metodę twórczego rozwiązywania problemów, której celem jest dostarczanie innowacyjnych rozwiązań dzięki wykorzystywaniu specyficznych metod pracy, które pobudzają kreatywność jednostki. Możliwe to było tylko i wyłącznie dzięki współpracy wszystkich zainteresowanych stron: studentów, ich opiekunów oraz nauczycieli, a ostatecznie także i uczniów. Wystąpienie mgr Marka Banaszaka ponownie udowodniło, jak współpraca

między instytucjami przygotowującymi młodą kadre nauczycielską z placówkami oświatowymi, może zaowocować pozytywnymi rezultatami w pracy z dziećmi i młodzieżą.

Dalej odnosząc się do problematyki współpracy różnych instytucji dr Magdalena Barańska z Zakładu Kształcenia Ustawicznego i Doradztwa Zawodowego WSE UAM oraz członek Wydziałowego Zespołu ds. współpracy z otoczeniem społeczno- gospodarczym, jak również koordynator programu Ambasador UAM, czy WSE odniosła się do swoich doświadczeń wiążących się z ostatnią, z wyżej wymienionych i pełnionych przez autorkę wystąpienia funkcji. Autorka wypowiedzi na początku powiedziała kilka słów o idei programu ambasador WSE UAM, który wyrósł na kanwie programu ambasador UAM. Opiera się on na współpracy pracowników, jak również studentów WSE UAM, którzy sami wychodzą do różnych szkół i uczniów, podejmują organizację różnych wydarzeń w murach Uniwersytetu na rzecz innych placówek oświatowych. Ambasadorzy WSE UAM współpracują i koordynują wiele imprez okolicznościowych, między innymi Poznański Festiwal Nauki i Sztuki, Noc Naukowców, czy też Kulminacje, Festyn Rodzinny. Omawiana przez autorkę wystąpienia współpraca opiera się zarówno na aktywnym uczestnictwie uczniów różnych szkół, którzy przyjeżdżają na WSE UAM, jak również na wyjazdach realizowanych przez ambasadorów.

Wystąpienie Pani dr Magdaleny Barańskiej kończyło II sesję plenarną konferencji, a zarazem otwierało część dyskusyjną, podczas której zaproszeni goście poddali refleksji niektóre referaty, jak również zadawali prelegentom pytania.

Jako pierwsza głos zabrała prof. zw. dr hab. Ewa Solarczyk- Ambrozik z Zakładu Kształcenia Ustawicznego i Doradztwa Zawodowego WSE UAM, która podkreśliła, że wystąpienia wszystkich uczestników konferencji uwydatniają szeroko podejmowaną i aktywną działalność WSE UAM nie tylko w granicach własnych murów, ale przede wszystkim z zaangażowaniem wychodzącą na zewnątrz. Jest to wyrazem realizacji III misji Uniwersytetu. Podkreśliła również silną potrzebę tej współpracy, zwłaszcza współpracy osób pracujących naukowo z osobami pracującymi w praktyce społecznej na rzecz wymiany doświadczeń, refleksji, ulepszania oferty edukacyjnej WSE UAM oraz zwrotnie ulepszania i wzbogacania

warsztatu pracy osób pracujących w placówkach o charakterze opiekuńczo- wychowawczo- edukacyjnym.

Dr Renata Wawrzyniak- Beszterda jako kolejna zabrała głos w dyskusji zwracając się z pytaniem do Pani mgr Agnieszki Deji, gdzie, pominiawszy obszar biznesowy, coaching jest jeszcze wykorzystywany? w jakim stopniu coaching jest wykorzystywany w edukacji, chociażby w pracy z nauczycielami oraz jakie są perspektywy jego wykorzystania w tym obszarze?

Pani mgr Agnieszka Deja wskazała, że w obszarze edukacyjnym, coaching również jest wykorzystywany, jednak są trudności w dofinansowaniu jego realizacji w tej płaszczyźnie. Kilka lat temu, w ramach dofinansowania z zewnątrz, udało się zrealizować projekty dla nauczycieli przy współudziale akredytowanych szkół. Były one zrealizowane na Śląsku oraz w Szczecinie. Dotacje jednak przede wszystkim są przeznaczane dla przedsiębiorstw, jednak niekoniecznie w obszarze edukacyjnym. Na koniec swojej wypowiedzi, mówczynie wyraziła nadzieję na zmianę tej sytuacji tak, by środowiska edukacyjne również mogły być szeroko wspierane szkoleniami w zakresie coachingu, na większą skalę aniżeli dotychczas.

Dr Renata Wawrzyniak- Beszterda pogłębiła swoje pytanie chcąc dowiedzieć się, w jakim stopniu placówki o charakterze edukacyjnym wykazują zapotrzebowanie na usługi coachingowe?

Mgr Agnieszka Deja odpowiedziała, że zauważa opór wielu ludzi w zakresie rozwijania umiejętności efektywniejszego nawiązywania kontaktów interpersonalnych, rozwijania umiejętności miękkich. Nierzadko percepcja jednostek zawężona jest jedynie do potencjalnych korzyści związanych ze szkoleniem w danej płaszczyźnie, w tym również w obszarze coachingu. Niedoceniana jest wartość i istotność rozwoju w obszarze nawiązywania efektywniejszej współpracy, umiejętności łatwiejszego komunikowania się. Mówczynie wskazała jednak, że niektóre uczelnie wyższe współpracują ze szkołami oraz nauczycielami w taki sposób, by ci mogli wykorzystywać narzędzia coachingu w codziennej pracy własnej z dziećmi i młodzieżą. International Coach Federation Poznań współpracuje również z Centrum Inicjatyw Senioralnych pomagając im w szeroko pojętym rozwoju, ucząc ich asertywności, jak również innych umiejętności, które mogą pomóc im w lepszym i efektywniejszym życiu.

Dr Renata Wawrzyniak- Beszterda odwołała się do wypowiedzi przedmówczyni wskazując na konkurs „Power” na modernizację programów kształcenia nauczycieli, do którego warunkiem przystąpienia przez uczelnie wyższe, które prowadzą kształcenie nauczycielskie, jest realizacja modułu specjalnościowego na bazie modelowego programu. w tym programie jest zaznaczona konieczność realizacji dziesięciu spersonalizowanych godzin ze studentami, by ci mieli możliwość dzięki nim, poznania swoich zasobów jeszcze przed wejściem na rynek pracy.

Mgr Agnieszka Deja wskazała, że w większości projektów aspekty wiążące się z rozwojem kompetencji interpersonalnych jednostki, nie były brane pod uwagę i uważane za istotne. Równocześnie rynek edukacyjny, przez długi czas, był skazany albo na dofinansowanie własne, albo ewentualną pomoc organizacji z zewnątrz. Aktualnie sytuacja ta stopniowo ulega zmianie, w konsekwencji zauważa się pozytywne zmiany w tym aspekcie.

Pani dr Monika Christoph z Zakładu Kształcenia Ustawicznego i Doradztwa Zawodowego wskazała, że coraz częściej pracodawcy oraz różne instytucje poszukują w sposób systemowy pracowników, nie koncentrując się wyłącznie na kwalifikacjach i uprawnieniach zawodowych kandydata na pracownika, ale przede wszystkim na jego zasobach osobowościowych. w konsekwencji umiejętności interpersonalne oraz szkolenia organizowane po to, by pomóc jednostkom je rozwijać, nabierają głębszej i większej wartości.

Prof. zw. dr hab. Magdalena Piorunek odwołała się do wypowiedzi przedmówczyń wskazując, że na UAM w Poznaniu wdrożono program psychopedagogicznego kształcenia doktorantów wszystkich wydziałów, w którym za bazowe uznaje się poszerzanie i rozwój ich kompetencji miękkich i osobistych. Realizowane jest to między innymi przy wykorzystaniu metod coachingowych. Pani prof. Magdalena Piorunek nawiązała również do tego, o czym wspominała podczas swojej pierwszej wypowiedzi, a mianowicie do dwóch komponentów współpracy - zasobów oraz reguł, przy czym te pierwsze zdają się być czymś, co niewątpliwie stanowi atut zaproszonych gości, z kolei reguły współpracy są czymś, co może i powinno być nieustannie i wspólnie wypracowywane przez różne instytucje i osoby je reprezentujące tak, by odpowiadały one konkretnym potrzebom. w rezultacie lista potencjalnych przeszkód wymieniona podczas wcześniejszej wypowiedzi (między innymi przeszkody mentalne, te

wynikające z różnych form sformalizowania, organizacyjne, finansowe oraz prawne) powinna zostać uzupełniona o dwie nowe: przeszkody, które mogą być wynikiem nieadekwatnego rozpoznania potrzeb potencjalnych beneficjentów (czasami, mimo wielu różnych zasobów do zaoferowania, niekoniecznie będą one adekwatne do potrzeb partnera interakcji) oraz te przeszkody, które wiążą się z brakiem świadomości decydentów w niewłaściwy sposób organizujących ramy współpracy znacznie utrudniając bądź uniemożliwiając jej rozwój. Niemniej jednak dobrym prognostykiem na przyszłość jest fakt chęci podejmowania intensywnej współpracy przez przybyłych gości: przedstawicieli różnych instytucji oświatowych.

Dr Anna Gulczyńska z Pracowni Edukacji Zdrowotnej, nawiązując do referatu Pani dr Katarzyny Sadowskiej poprosiła ją o doprecyzowanie związane z XIX-wieczną historią opieki żłobkowej. Pani dr Katarzyna Sadowska wskazała, że odtworzenie tak odległej historii żłobków na ziemiach polskich nie jest łatwym procesem. Niemniej jednak żłobki te we wspomnianym okresie miały podobny charakter do pierwszych ochronek, w których także przebywały dzieci również będące w wieku niemowlęcym. Należy zwrócić uwagę, że postulaty kiedyś i współcześnie odnoszące się do edukacji w Polsce są te same. w XIX wieku również postulowano intensywnie o ochronę matki i dziecka, a same ochronki były głównie przeznaczone dla dzieci osieroconych bądź odrzuconych przez rodzinę. Można powiedzieć, że były one swego rodzaju „domami dziecka” dla niemowląt, pierwsze z nich powstawały we Francji. Dr Katarzyna Sadowska w dalszej kolejności wskazała, że intensywnie stara się współpracować ze żłobkami w Poznaniu aczkolwiek te niepubliczne placówki są placówkami mocno zamkniętymi na sobie podobne, zwłaszcza, że konkurują wzajemnie o dotacje. Ponadto, instytucje te rywalizują ze sobą o potencjalnego klienta. Intensywną jednak współpracę uczelni wyższych ze żłobkami można zauważyć w Łodzi, gdzie zespoły żłobkowe od 2008 roku zostały przekształcane w placówki oparte na niedyrektywnych formach pracy z dzieckiem. Dzięki ich intensywnej pracy, zwłaszcza dyrektorów, wprowadzono w tamtejszych żłobkach funkcję wychowawcy małego dziecka.

Prof. UAM dr hab. Danuta Kopeć z Zakładu Pedagogiki Specjalnej wspomniała o ogłoszonym przez Urząd Miasta Poznania konkursie na opracowanie standardów żłobkowych.

Wspomniane standardy zostały opracowane przez zespół z Instytutu Małego Dziecka, w skład którego wchodził również ekspert z WSE UAM. To, co stanowi duże wyzwanie dla żłobków, w myśl nowego rozporządzenia, to przymus przyjmowania w ich mury także dzieci z niepełnosprawnościami. Jeżeli wspomniane standardy wejdą w życie, wówczas poznańskie żłobki będą miały duży udział w realizowanych przemianach.

Dr Katarzyna Sadowska odniosła się do wypowiedzi przedmówczyni wskazując na istotność programu „Maluch plus za życiem”, dzięki któremu zostały zagospodarowane środki rządowe, przeznaczone na dostosowanie warunków pracy do potrzeb dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych. To dostosowanie miałyby zostać zrealizowane w formie obligowania każdego żłobka do przygotowania w jego murach „Sali doświadczania świata”. Osoby pracujące w danym żłobku miałyby możliwość odbycia kursu przygotowującego do pracy w płaszczyźnie integracji sensorycznej. Nie przewidziano jednak środków na zatrudnianie w placówkach pedagogów specjalnych.

Mgr Dorota Dolata z Zakładu Poradnictwa Społecznego oraz pedagog ze Szkoły Podstawowej im. Arkadego Fiedlera w Chomęcicach, odwołując się do szeroko pojętej współpracy wskazała, że zauważa jest trudność w płaszczyźnie współpracy takiej instytucji jaką jest szkoła z niektórymi rodzicami. w szczególności chodzi o trudności wynikające z form komunikacji obydwu stron ze sobą. w rezultacie warto również, w kontekście kształcenia nauczycieli, zwrócić uwagę na wsparcie ich taką formą zajęć, które ułatwiłyby im późniejszy kontakt z rodzicami uczniów i łatwiejsze dochodzenie do porozumienia w różnych kwestiach.

Dr Renata Wawrzyniak- Beszterda ustosunkowując się do powyższej kwestii wskazała, że we współpracy nauczycieli z rodzicami należy uwzględnić również postawę nauczyciela, która czasami przybiera formę chęci podporządkowania sobie rodzica. w rezultacie poruszany wątek jest wątkiem problematycznym z różnych przyczyn.

Dr Magdalena Barańska, w odniesieniu do powyższego podała przykłady niechęci rodziców wobec potencjalnie użytecznych form warsztatów z zakresu doradztwa zawodowego. Wypowiedź ta zakończyła część dyskusyjną konferencji.

Na koniec spotkania głos zajęła Prodziekan prof. Magdalena Piorunek, która podziękowała wszystkim przybyłym gościom za udział w konferencji. w ramach podsumowania spotkania wskazała, że udało się nawiązać współpracę na dwóch poziomach: interpersonalnym wymieniając swoje doświadczenia, refleksje, oczekiwania oraz uwagi, jak również na poziomie międzyinstytucjonalnym mając okazję bliższego poznania dobrych praktyk, jak również ograniczeń wynikających ze specyfiki funkcjonowania różnych placówek. Wyraziła nadzieję na kontynuację współpracy zarówno w formie oficjalnych spotkań, jak również nieformalnych kontaktów, dzięki którym będzie możliwość permanentnej wymiany doświadczeń a tym samym wzmocnienia efektywności (współ)pracy.